

На Волині поменшало правопорушень, вчинених неповнолітніми

У першому півріччі 2014 р. в області більш ніж на третину зменшилася кількість правопорушень, вчинених неповнолітніми або з їх участю (зі 112 минулого року до 71 — поточного), повідомили у прес-службі прокуратури Волині. Лише щодо чотирьох неповнолітніх цьогоріч у регіоні застосували запобіжний захід у вигляді тримання під вартою.

Волинські веслувальники здобули срібло на чемпіонаті світу

В угорському місті Сегеді завершився чемпіонат світу з веслування серед юніорів і молоді до 23 років. Спортсмени 73 країн виборювали право бути найкращими. Срібну медаль на дистанції 1000 м (каное-двійка) вибороли Юрій Вандюк (студент Луцького інституту розвитку людини) й Андрій Рибачок (ЧНУ імені Лесі Українки). За підсумками виступу на чемпіонаті Юрій та Андрій здобули ліцензію для збірної команди України для участі в перших Європейських Олімпійських іграх 2015 року в Азербайджані.

13

Відомості.інфо
№28 (720)

24 – 30 липня 2014 року
<http://www.vidomosti.info/>

ЖИТТЯ

Біженка з Луганська:

У нас ніколи не виховували патріотизм ні до свого міста, ні до України

Уже майже два місяці в обласному центрі Волині мешкає сім'я Сидорчуків (прізвище змінено — авт.) із Луганська. Геннадій та Наталя приїхали разом зі своїми чотирма доньками. Свого часу в себе в місті вони виходили на Євромайдан, але коли зрозуміли, що їхнім життям може загрожувати небезпека, то вирішили покинути свою малу батьківщину. В Луцьку облаштуватися їм допомогли віряни церкви «Царство Боже», оскільки й самі луганчани є її прихожанами. Також, кажуть, дуже підтримують волонтери. А тепер і сам Геннадій став волонтером та допомагає землякам.

— В основному здійснюю координацію вивозу людей із «гарячих точок», — розповідає чоловік. — У Луганську лишилися знайомі, з якими звідвоноуюсь, і вони допомагають. Було кілька випадків, що люди кидали домівки й зовсім не мали грошей, доводилося шукати кошти по церквах, благодійниках. Але кожен випадок унікальний. Загалом спостерігалось кілька хвиль виїзду, і в кожній своя характеристика. Перша хвиля — це активісти Євромайдану, з-поміж яких і ми. Потім поїхали люди зі Слов'янська, Алчевська та Краматорська, яким загрожувала небезпека від військових дій. Зараз це Донецьк і Луганськ. Але тепер виїждять ближче до домівки, а також у Росію. МНС організовує безкоштовно вивіз, раніше такого не було.

— Ми й самі не були вже такими патріотами, для нас слова «Україна» та «прапор» нічого особливого не значили, — долучається до розмови дружина Геннадія Наталя. — Але саме Майдан у Києві пробудив у нас почуття гордості за свою Батьківщину. Ми зрозуміли, що є чим пишатися у нашій країні. Події на Майдані відслідковували по «Громадському ТБ», «Еспресо.ТВ», в онлайн-режимі. Ми не дивилися ні українських каналів, які на той момент брехали, ні російських.

Але таких, як Гена і Наталя, у Луганську були одиниці. А вже на місцевий Майдан, за їхніми словами, виходило від 100 до 300 людей, коли населення там півмільйона. Решта вважала майданівців бандитами.

— Навіть наші батьки не розуміли і до сьогодні не розуміють того, що сталося на Майдані, — продовжує Геннадій. — Вони живуть у селі, завжди стопроцентно голосу-

У Луганську ще у квітні сім'я Сидорчуків організувала акцію «Молися за Україну»

вали за Януковича й іншої правди не знають. Було таке враження, що Путін розпилював порошок і адекватні стали неадекватними, пояснити це неможливо. З багатьма я вранці розмовляю — зі мною погоджуються, а завтра він уже антипатріот, тому що подивився телебачення. Специфіка Донбасу — це вже давно вбите мислення. Людей душили-душили... Всі ці роки господарем Луганської області був Єфремов. Просто мінялися фігури, але вони були його маріонетками.

— Місцеві депутати за наказом Єфремова створювали спеціальні банди, наймали росіян, а жителі прикордонних районів переводили їх, ті сідали потім на автобуси і їхали влаштовувати акції-погроми у Луганську, Донецьку, Харкові, — продовжує Наталя. — Знаю, ходили по училищах, технікумах і наймали хлопців, пропонуючи заплатити півтори тисячі, тисячу двісті конкретно за щось: будете бити — буде така ціна. Людей купили, декому безкоштовно випивку давали. Ідейних, можливо, було відсотків 20, решта — наймані та куплені.

— Ви кажете, що місцеві переводили через кордон, а хіба це можливо? — уточнюємо.

— Треба розуміти, що таке кордон, — пояснює Геннадій. — Це не колючий дріт чи рів якийсь або стіна. Рибакі наші вільно переходять

його — то з того боку рибку половили, то з цього. Прикордонні жителі між собою спілкуються. Є тільки пункти пропуску, через які проїжджають автомобілі. Українські канали як брехали, так і брешуть: кажуть, український кордон закритий, але реально він не закритий. Як ходили туди-сюди, так і продовжують ходити.

Луганчани також розповіли, що навіть проукраїнські налаштовані громадяни часто просто боялися висловлювати свою позицію, адже могли, наприклад, через свої ідейні переконання втратити бізнес, клієнтів. І навіть тепер не афішують, якщо їхні рідні воюють на боці сил АТО.

— У нас ніколи не виховувався патріотизм ні до свого міста, ні до України, — каже пані Наталя. — Якщо це робилося, то формально, справжнього патріотизму ніколи й не було. А останнім часом дійшло до того, що у школі діти російський гімн співали.

Виною всьому, за словами подружжя Сидорчуків, пропаганда, яка працювала дуже потужно. Наприклад, бюджетників лякали, що забиратимуть у них по 20–30% зарплати на ремонт майдану Незалежності, й ті в це вірили. Міфи ширилися й щодо «Правого сектору», мовляв, їдуть по 2–3 автобуси, їх під Алчевськом чи Антрацитом зупинили, або «бандерівці» викрали «швид-

кі» та мчать у Луганськ на прорив.

— Зараз донька спілкується з подругами, які залишилися в Луганську, та чує різні нісенітниці вже про Нацгвардію: то вони там розстрілюють солдатів, то мирних жителів, — розповідає Наталя. — У людей у головах каша. Ті, хто чітко поставив собі межу, де їхня батьківщина, вже давно виїхали, а кого тримають квартира, земля, старенькі батьки, лишилися, і їм цими нісенітницями забивають голови. Там бої йдуть, і невідомо, де чия бомба впала, тож легко говорити, що це стріляють нацгвардійці.

— Мій друг із дружиною вже четвертий день сидять у бесідці, в дім бояться заходити, поряд відкритий льох постійно, — оповідає про почуте по телефону Геннадій.

Про односельчан, що виїхали в Росію, луганчани кажуть, що ті вже почали «прозрівати». Бо там виявилось не з медом — виникають сутічки з місцевими, які обурюються, мовляв, «понаехали тут».

Щодо Луцька, то Геннадій дивується, як тут виживають на такі мізерні зарплати, адже в Луганську за ту ж саму роботу платять у два, а то й три рази більше. Виплати на дітей Наталя не може отримати вже третій місяць, хоча, каже, обіцяли, що за три тижні справу переведуть.

Людмила ШИШКО

В Карпатах змагатимуться грибники

У Долинському районі Івано-Франківської області пройдуть змагання зі збирання грибів.

Усі зібрані учасниками гриби (за вирахуванням призів переможцям і покриття витрат організаторів) підуть на забезпечення потреби українських миротворчих батальйонів на Донбасі.

У програмі грибного свята очікуються «гарна музика, смачний бануш і весела компанія». Віковий ценз — від 18 років. Перший приз — не менше трьох тисяч гривень.

На Волині виявили старовинне городище

Унікальне городище пізньосередньовічного періоду було знайдене у селі Качин Камінь-Каширського району. На таку знахідку натрапили студенти третього курсу історичного факультету Східноєвропейського національного університету імені Лесі Українки під час проведення історико-краєзнавчої практики спільною археологічною експедицією істфаку та ДП «Волинські старожитності».

Городище розміщене в урочищі Кемпа на мисовидному виступі берега озера. Його розміри становлять 45×70 м, а найбільша висота насипу над сучасним рівнем водойми — близько 3 м. У ході шурфування пам'ятки встановлено, що городище мало стіжкову форму і може бути віднесене до кола пам'яток типу motte and bailey. Пагорб, на якому було укріплення, насипався на дуже низькому місці, можливо, навіть на мілководді озера.

Волинь відзначила 70-у річницю визволення області від фашистських загарбників

21 липня на Волині відзначали річницю визволення області від фашистських загарбників. Аби вшанувати ветеранів-визволителів нашого краю, подякувати їм за мирне небо та спокій на нашій ба-

гатостраждальній землі, цього дня на меморіальному комплексі «Вічна Слава» зібрався громадський, представники влади, духовенства, трудових колективів, політичних партій.

Духовенство Української православної церкви Київського патріархату відслужило панахиду за загиблими в роки Другої світової війни.

Священнослужитель у проповіді зазначав, що, на жаль, через нашу байдужість ми не змогли зберегти дарованого ветеранами миру, знову на українську землю прийшли важкі випробування війною. Це для того, щоб ми навчилися по-справжньому цінувати те, що маємо, жити для своєї святої землі.

Цього історичного дня громадськість Волині низько схилила голову перед світлою пам'яттю тих, хто поліг на фронтах Великої Вітчизняної в ім'я звільнення Батьківщини. Хвилюю мовчання вшанували і пам'ять волинян, які нещодавно полягли, захищаючи українську землю на Сході, а також мирних жителів та іноземних громадян, які стали жертвами жорстоких терористичних актів на території України.

Ковельчани в національні кольори розфарбовують власні помешкання

Днями ковельські активісти розмалювали в патріотичні кольори ще один пішохідний міст через річку Турія.

Проте в місті залізничників не лише мости фарбують у синій і жовтий, пише видання «ПроКовель». Так, мешканці двох поверхів багатоквартирного житлового будинку на вулиці Сагайдачного, бв після проведення робіт із утеплення зовнішніх стін власних помешкань пофарбували їх у національні

кольори. Між собою сусіди домовилися, що восьмий поверх набуде синього забарвлення, а сьомий — жовтого.

Саме в такий спосіб господарі цих квартир вирішили продемонструвати як ковельчанам, так і гостям міста (вражаєче полотно на стіні багатопверхівки добре видно з територій автобусного та залізничного вокзалів) свій патріотизм.